

Til § 18.

På grund af deres særlige forhold har de døve og tunghøre (døvblevne) ikke kunnet benytte de offentlige arbejdsanvisningskontorer, og i den sidste snes år er anvisningen af arbejde til de døve og tunghøre derfor i det store og hele alene blevet formidlet gennem de af deres egne organisationer oprettede erhvervs- og vejledningskontorer.

I tider med dårlige beskæftigelsesforhold vil det som i bemærkningerne til § 17 nævnt i første række være de på grund af en eller anden defekt handicappede personer, der vil blive afskediget. Det er derfor, ikke mindst for disse personer, af særlig betydning, at erhvervs- og vejledningskontorerne er i stand til at varetage hvervet på fuldt betryggende måde.

De til bestridelse af kontorernes udgifter nødvendige midler er dækket gennem midler, der dels er stillet til rådighed af de pågældendes egne organisationer, dels er indkommet som tilskud fra forskellige kommuner og erhvervsorganisationer, og endelig siden 1936 gennem tilskud fra staten. Statstilskudet, der oprindeligt var ganske ringe, er som følge af den stadige stigning i kontorernes arbejde steget betydeligt og har i finansåret 1947—48 udgjort henholdsvis 12 557 kr. for erhvervs- og vejledningskontoret for døve og 16 065 kr. for kontoret for tunghøre. I det pågældende regnskabsår har de nævnte kontorer af egne midler anvendt henholdsvis 7 500 kr. og 2 500 kr.

Da erhvervs- og vejledningskontorerens opgaver må betragtes som en naturlig fortsættelse af den erhvervsuddannelse, som det nu foreslås, at staten i større og mere udvidet omfang skal give de døve, må det anses for naturligt, at staten fuldtud afholder udgifterne ved disse kontorers drift. Det foreslås derfor, at det pålægges socialministeren at drage omsorg for, at de fornødne erhvervs- og vejledningskontorer for døve og tunghøre oprettes, og at udgifterne ved kontorernes virksomhed afholdes af statskassen.

De midler, som de pågældende organisationer herved vil få frigivet, vil fuldtud kunne anvendes til andre påkrævede opgaver, som ikke på samme måde kan anses at påhvile staten.

Det er en forudsætning, at disse kontorer samarbejder med den arbejdsanvisning, der eksisterer eller måtte blive oprettet, efter retningslinier, der fastsættes af socialministeren.

Til § 19.

Efter bestemmelsen i forsorgslovens § 66 skal staten bl. a. drage omsorg for underhold, forsørgelse, kur og pleje for døve, for så vidt pågældende skal undergives anstaltsbehandling. Denne bestemmelse er hidtil blevet praktiseret således, at døve mænd, der på grund af deres døvhed i forbindelse med legemlig eller psykisk defekt ikke kan tage vare på sig selv, er anbragt på den af socialministeriet anerkendte anstalt „Hjemmet ved Nyborg for døvstumme Mænd“, og tilsvarende døve kvinder er anbragt på det af socialministeriet anerkendte „Asyl og Arbejdshjem for døvstumme Piger“ i København. Endvidere opretter Dansk Blindesamfund for tiden med støtte fra staten et hjem ved Nærum til 14 mænd, der både er blinde og døve. Endelig er nogle enkelte åndssvage døve anbragt på åndssvageanstalter og nogle sindssyge døve på sindssygehospitaller.

For de på hjemmet ved Nyborg og på asylet i København anbragte personer betaler socialministeriet en efter forhandling med bevillingsmyndighederne nærmere fastsat refusionstakst. Begge de to institutioner er dog overordentlig vanskeligt stillede i økonomisk henseende. Hjemmet ved Nyborg, der er normeret til 25 asylisten, ejer ikke selv nogen kapital og har ud over refusionstaksten i de senere år måttet oppebære særlige statstilskud. Asylet i København, hvor der for tiden er 40 rene asylisten og 26 delvis arbejdsføre, for hvilke sidstnævnte institutionen får en mindre refusionstakst, har en betydelig formue,